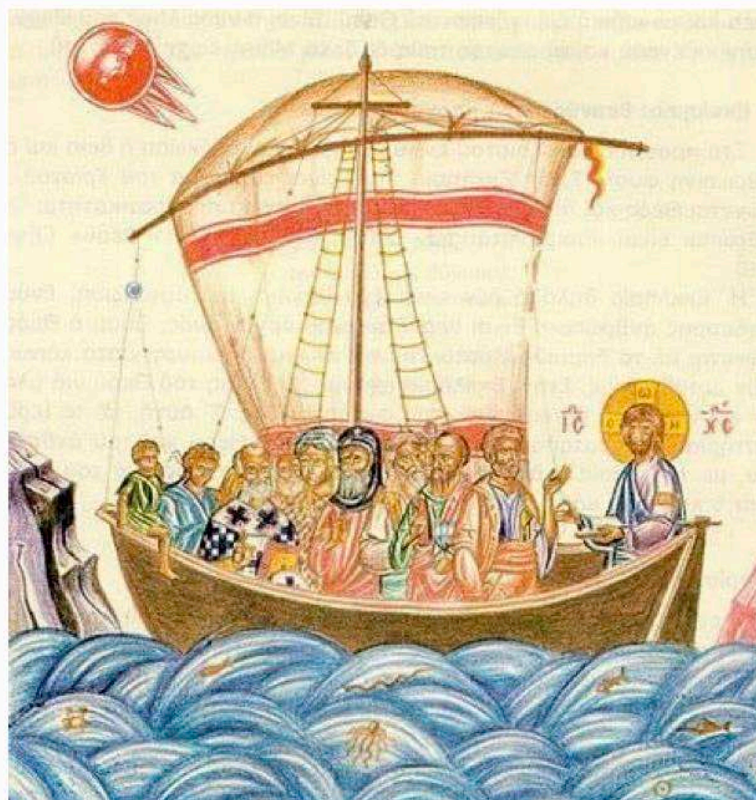

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ & ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

«ὕμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακράν, ὅσους ἂν
προσκαλέσεται Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν» (Πράξ. 2,39)

ΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ!

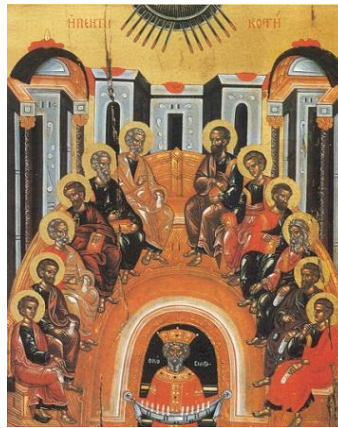
ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2011-2012

ΚΕΡΚΥΡΑ 2011

Συνάντηση 3^η

Από το εγώ στο εμείς

Α. Η δωρεά του Αγίου Πνεύματος

1 Καί ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. 2 καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης βιοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· 3 καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν, 4 καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. 5 Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· 6 γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. 7 ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; 8 καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν... 12 ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ διηπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· Τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι; 13 ἕτεροι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεῦκους μεμεστωμένοι εἰσὶ. 14 Σταθεῖς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκα ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεφθέγγετο αὐτοῖς· Ἄνδρες Ἰουδαῖοι καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου. 15 οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας· 16 ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ. 17 καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεῦσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται· 18 καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεῦσουσι. 19 καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· 20 ὁ ἥλιος μεταστραφθήσεται εἰς σκότος καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα πρὶν ἢ ἔλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανή. 21 καὶ ἔσται πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσεται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται. 22 Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους. Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμει καὶ τέρασι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε, 23 τοῦτον τῇ ὀρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἔκδοτον λαβόντες, διὰ χειρὸς ἀνόμων προσπῆξαντες ἀνείλατε... 32 τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεός, οὐ πάντες ἡμεῖς ἔσμεν μάρτυρες. 33 τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθείς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε. 34 οὐ γὰρ Δαυὶδ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανούς, λέγει δὲ αὐτός· εἶπεν Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου 35 ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. 36 ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι καὶ Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε. 37 Ακούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εὐπὸν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί; 38 Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψεσθε τὴν δωρεάν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. 39 ὑμῖν γὰρ ἔστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακράν, ὅσους ἂν προσκαλέσεται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. 40 ἐτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρατο καὶ παρεκάλει λέγων· Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης. 41 οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχᾷ ὡσεὶ τρισχίλια.

1 Και καθώς ο καθορισμένος καιρός συμπληρωνόταν πια την ημέρα της Πεντηκοστής, ήταν όλοι μαζί συγκεντρωμένοι στο ίδιο μέρος. 2 Και εντελώς ξαφνικά, ακούστηκε μια βουή από τον ουρανό, θαρρείς και φυσούσε δυνατός αέρας, και γέμισε όλο το σπίτι στο οποίο κάθονταν! 3 Εμφανίστηκαν τότε σε αυτούς γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς, που χωρίστηκαν και κάθισαν από μία στον καθένα από αυτούς. 4 Γέμισαν τότε όλοι από Πνεύμα Άγιο κι άρχισαν να μιλούν σε διάφορες γλώσσες, όπως τους φώτιζε το Πνεύμα να εκφράζονται. 5 Στην Ιερουσαλήμ κατοικούσαν επίσης και ευσεβείς Ιουδαίοι από όλα τα έθνη του κόσμου. 6 Έτσι, όταν ακούστηκε η βουή αυτή, μαζεύτηκαν εκεί πλήθος ανθρώπων και παραξενεύτηκαν που ο καθένας από αυτούς άκουγε τους αποστόλους να μιλούν στη δική του γλωσσική διάλεκτο. 7 Και όλοι έμεναν κατάπληκτοι και εκφράζανε την απορία τους ο ένας στον άλλο λέγοντας: Μα όλοι αυτοί εδώ που μιλάνε, δεν είναι Γαλιλαιοί; 8 Πώς γίνεται, λοιπόν, να τους ακούμε εμείς στην ιδιαίτερη διάλεκτο του τόπου που γεννήθηκε ο καθένας μας; ... 12 Έμεναν, λοιπόν, κατάπληκτοι όλοι και εκφράζανε την απορία τους ο ένας στον άλλο λέγοντας: Τι να σημαίνει άραγε αυτό; 13 Άλλοι όμως τους χλεύαζαν λέγοντας; Έχουν παραπιάει γλυκό κρασί! 14 Σηκώθηκε, τότε, ο Πέτρος μαζί με τους ένδεκα αποστόλους, ύψωσε τη φωνή του και τους τόνισε τα εξής: Άντρες Ιουδαίοι και όλοι εσείς που κατοικείτε στην Ιερουσαλήμ, ένα πράγμα να ξέρετε, και δώστε προσοχή στα λόγια μου: 15 Είναι φανερό πως οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι μεθυσμένοι, όπως εσείς υποθέτετε, αφού η ώρα είναι ακόμα εννιά το πρωί. 16 Αλλά αυτό είναι το γεγονός που έχει προφητευθεί μέσω του προφήτη Ιωήλ, όταν είπε: 17 Στις έσχατες μέρες, λέει ο Θεός, θα διαχύσω από το Πνεύμα μου πάνω σε κάθε άνθρωπο και θα προφητέψουν οι γιοι σας και οι θυγατέρες σας. Οι νέοι σας επίσης θα δουν οράματα και οι γέροντές σας θα δουν όνειρα αποκαλυπτικά. 18 Μάλιστα, στους άντρες και στις γυναίκες που με υπηρετούν θα διαχύσω τις μέρες εκείνες από το Πνεύμα μου και θα προφητέψουν. 19 Θα κάνω, ακόμα, πράγματα θαυμαστά πάνω στον ουρανό και σημάδια ανεξήγητα κάτω στη γη: Αίμα και φωτιά και σύννεφα καπνού. 20 Ο ήλιος θα μεταβληθεί σε σκοτάδι και το φεγγάρι σε αίμα, προτού έρθει η Ημέρα του Κυρίου η μεγάλη και λαμπρή. 21 Τότε, όποιος θα επικαλεστεί το όνομα του Κυρίου θα σωθεί. 22 Ισραηλίτες, ακούστε τα λόγια τούτα: Τον Ιησού το Ναζωραίο, τον άνθρωπο που έχει αποδεχτεί σε σας από τον ίδιο το Θεό με θαύματα και με έργα και σημάδια υπερφυσικά, τα οποία ο Θεός πραγματοποίησε, μέσω αυτού, ανάμεσά σας, όπως κι εσείς τα ξέρετε, 23 αυτόν, που έχει παραδοθεί σύμφωνα με το θέλημα και την πρόγνωση του Θεού, αφού τον πήρατε, τον σκοτώσατε με τη συνεργασία ανθρώπων που δεν έχουν νόμο Θεού, καρφώνοντάς τον στο σταυρό! ... 32 Αυτόν τον Ιησού ο Θεός τον ανέστησε, γεγονός για το οποίο όλοι εμείς είμαστε αυτόπτες μάρτυρες. 33 Αφού, λοιπόν, υψώθηκε στα δεξιά του Θεού, εκτέλεσε την υπόσχεση που έδωσε ο Θεός για τη χορήγηση του Αγίου Πνεύματος, και το διέχυσε, πράγμα που εσείς τώρα βλέπετε κι ακούτε. 34 Και δεν είναι, βέβαια, ο Δαβίδ εκείνος που ανέβηκε στον ουρανό, όμως λέει: Είτε ο Κύριος στον Κύριό μου, στα δεξιά μου να κάθεται, 35 ώσπου να κάνω τους εχθρούς σου ακουμπιστήρι των ποδιών σου. 36 Επομένως, όλος ο λαός του Ισραήλ ας γνωρίζει με απόλυτη βεβαιότητα, ότι και Κύριο και Μεσσία ο Θεός κατέστησε αυτόν τον ίδιο τον Ιησού, τον οποίο εσείς σταυρώσατε! 37 Όταν τα άκουσαν αυτά, ένιωσαν σαν να σκίζονταν με μαχαίρι οι καρδιές τους, και είπαν στον Πέτρο και στους άλλους αποστόλους: Τι πρέπει να κάνουμε τώρα, άντρες αδελφοί; 38 Και ο Πέτρος τους απάντησε: Μετανοήστε κι ας βαφτιστεί ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες σας, και έτσι θα λάβετε τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. 39 Γιατί η υπόσχεση έχει δοθεί για σας και για τα παιδιά σας και για όλους εκείνους που βρίσκονται μακριά, όσους θα προσκαλέσει ο Κύριος ο Θεός μας. 40 Και με πολλά και διάφορα άλλα λόγια τους παρότρυνε επίμονα και τους θερμοπαρακαλούσε λέγοντάς τους: Γλιτώστε από τη διεστραμμένη αυτή γενιά! 41 Εκείνοι, λοιπόν, δέχτηκαν με μεγάλη χαρά την προτροπή του και βαφτίστηκαν. Και έτσι την ημέρα εκείνη προστέθηκαν στην εκκλησία γύρω στις τρεις χιλιάδες ψυχές.

(Πράξ. 2, 1-41)

Β. Ερμηνευτικά Σχόλια

ήταν όλοι μαζί συγκεντρωμένοι στο ίδιο μέρος: οι μαθητές ενωμένοι προσεύχονται στο Θεό. Η ενότητα αυτή πιστών στο όνομα του Θεού, θα κάνει το Άγιο Πνεύμα να κατέλθει και να τους αναγεννήσει σε Εκκλησία.

Εμφανίστηκαν τότε σε αυτούς γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς: Όταν έφθασε η ημέρα της Πεντηκοστής, ήταν όλοι μαζί (οι μαθητές) συγκεντρωμένοι με ομοψυχία στο ίδιο μέρος» καθώς επίσης ότι εκείνη την ημέρα, «στην Ιερουσαλήμ βρίσκονταν ευσεβείς Ιουδαίοι από όλα τα μέρη του κόσμου». Η Πεντηκοστή ήταν μεγάλη γιορτή για τους Ιουδαίους. Θυμόντουσαν την παραλαβή των Δέκα Εντολών από τον Θεό στο Σινά και προσέφεραν τους πρώτους καρπούς της νέας χρονιάς στο Θεό για να ευλογηθούν, δηλαδή ουσιαστικά την επιβίωσή τους την ανέθεταν στο Θεό. Σε αυτήν την γιορτινή ατμόσφαιρα ο Τριαδικός Θεός γέμισε το σπίτι που ήταν συναθροισμένοι οι μαθητές με μια «βίαιη πνοή» και πάνω στους μαθητές διαμοιράσθηκαν «πύρινες γλώσσες», γλώσσες που έμοιαζαν με φωτιά. Το σημείο που σαγήνευσε το πολυεθνικό παρευρισκόμενο πλήθος ήταν ότι «ο καθένας τους

άκουγε τους αποστόλους να μιλάνε στη δική του γλώσσα», οδηγώντας τους με απορία στο συμπέρασμα: «όλοι εμείς, είτε ιουδαϊκής καταγωγής είτε προσήλυτοι, τους ακούμε να μιλούν στις γλώσσες μας για τα θαυμαστά έργα του Θεού». Φυσικά δεν έλειψαν και αυτοί που χλεύαζαν και έλεγαν: «Ετούτοι πρέπει να' ναι πολύ μεθυσμένοι». Αγνοούσαν μέχρι εκείνη την στιγμή ότι η συγκεκριμένη γιορτή, ήταν το πανηγύρι του Παρακλήτου και οι καλεσμένοι στο γλέντι θα μεθούσαν με ένα «άλλο» νέο κρασί, ένα κρασί όμως διαφορετικό από αυτό που συνηθίζουν να μεθάνε οι άνθρωποι.

Δεν είναι μεθυσμένοι: Σε αυτό το πανηγυρικό μεθύσι το γεγονός των «γλωσσών» αποτελεί και σημείο μια άλλης, νέας πραγματικότητας, της επιστροφής στην ενότητα της ανθρωπότητας, που είχε ολοκληρωτικά διασπαστεί με τη σύγχυση των γλωσσών. Η κάθοδος του Πνεύματος την Πεντηκοστή αντιστρέφει το αποτέλεσμα του πύργου της Βαβέλ. Στην Πεντηκοστή η πολλαπλότητα των γλωσσών δεν καταργήθηκε αλλά έπαψε να είναι η αιτία του χωρισμού όπως προηγουμένως. Ο καθένας μιλούσε στη δική του γλώσσα, αλλά με τη δύναμη του Πνεύματος ο καθένας μπορούσε να καταλάβει τους άλλους.

Αυτόν τον Ιησού ανέστησε ο Θεός: ο Χριστός είχε υποσχεθεί στους μαθητές του , ότι όταν Εκείνος θα ανέβει στον Πατέρα Του δεν θα τους αφήσει μόνους, θα στείλει το Πνεύμα το Άγιον. Εκείνο θα τους στηρίξει, εκείνο θα μιλά μέσα τους και θα πράττει στις καρδιές τους, ώστε οι μαθητές να φανερώνουν στους ανθρώπους το μήνυμα της Ανάστασης. Αλήθεια ας αναρωτηθούμε: Ο τριαδικός Θεός έστειλε μεμονωμένα την υποσχυσή του στον ένα ή στον άλλο μαθητή; Μήπως η Αγάπη του Θεού έλκεται από το ταπεινό «Εμείς» και όχι από το φιλάρεσκο και εγωιστικό «εγώ»;

Η Εκκλησία μας στην εορτή της Πεντηκοστής πανηγυρίζει και λέγει: «Πεντηκοστήν εορτάζομεν και πνεύματος επιδημίαν και προθεσμίαν επαγγελίας και ελπίδος συμπλήρωσιν. Και το μυστήριον όσον ως μέγα τε και σεβάσιμον διο βοώμεν Σοι δημιουργέ του παντός Κύριε δόξα Σοι» (Στιχηρό Εσπερινού Πεντηκοστής): Γιορτάζουμε τη συμπλήρωση της ελπίδος, το τέλος της προσμονής για να έρθει το Άγιο Πνεύμα, την επιδημία Του. Γιατί πράγματι το εορταζόμενο γεγονός, η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος στους αποστόλους του Χριστού, αποτελεί το τέλος και το επιστέγασμα όλου του έργου της σωτηρίας. Όλο το έργο του Χριστού, η έλευση, η διδασκαλία, το πάθος, η ανάσταση, η ανάληψη απέβλεπαν σ' αυτό: στην έλευση του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο, στη νέα δημιουργία. Ο λαός του Θεού εορτάζει κατά την Πεντηκοστή την φανέρωση της Εκκλησίας στον κόσμο. Την γενέθλιο ημέρα της, αλλά και αυτό το μυστήριο της ιδίας της ζωής της. Γιατί η Εκκλησία του Χριστού δεν έζησε το μυστήριο της Πεντηκοστής μόνο σε μία στιγμή χρόνου κατά το μακάριο εκείνο έτος και την ιστορική εκείνη ημέρα, που "επλήσθησαν" οι μαθητές "Πνεύματος Αγίου". Αλλά το ζει καθημερινά, διαρκώς, σε κάθε στιγμή χρόνου, από την ημέρα εκείνη την γενέθλιο μέχρι της συντελείας του αιώνος. Πνεύμα και Εκκλησία είναι αδιασπάστως ενωμένα. Σ' αυτό οφείλεται η ενότητα, η αγιότητα, η καθολικότητα της Εκκλησίας. Από αυτό πηγάζουν τα χαρίσματα, οι θεσμοί, η πίστη και η θεολογία της Εκκλησίας. Τη βιαία Του πνοή και την πυρίμορφο δρόσο Του αισθάνεται σε κάθε βήμα, σε κάθε εκδήλωση, σε κάθε κίνησή της. Από αυτό πηγάζουν οι υπερφυσικές ενέργειες των μυστηρίων, που ζωογονούν, που τροφοδοτούν και αγιάζουν το σώμα της.

«Εγώ ο πιστός»- « Εμείς, η Εκκλησία»- «Εγώ και Εμείς»-«Εμείς»: ποια σχέση να ακολουθήσουμε και να ζήσουμε; Ο Τριαδικός μας Θεός είναι σχέση προσώπων, ο σταυρός του Χριστού που πάτησε τον θάνατο και μας χάρισε την Ανάσταση είναι σχέση προσώπων. Ανθρώπου Θεού και ανθρώπου με συνάνθρωπο. Και το πνεύμα το άγιον μέσα στην Εκκλησία μας κάνει να κοινωνούμε με τον Θεό και να ενωνόμαστε μεταξύ μας. Τι νόημα θα είχε η Σωτηρία μας χωρίς αυτή τη σχέση; Είναι πολύ απλό να το αντιληφθούμε. Ας σκεφτούμε τον εαυτό μας την Κυριακή στην Εκκλησία χωρίς σχέση με τους ανθρώπους δίπλα μας, χωρίς να θέλουμε να μιλήσουμε στον άλλο να του δώσουμε λίγο χρόνο μας, χωρίς σχέση επικοινωνίας αγάπης και ενδιαφέροντος. Πώς θα νιώθαμε; Ίσως θα αισθανόμασταν ησυχία, ανεξαρτησία. Σίγουρα όχι όμως χαρά και ελευθερία.

Εγώ και Εμείς= Εκκλησία: ο κάθε άνθρωπος μέσα στην Εκκλησία, στην ενορία της Κυριακής είναι και μένει πρόσωπο ξεχωριστό, εκεί όπου τα μέλη της Εκκλησίας ζούμε την ενότητα μέσα από την μεταξύ μας αγάπη και κοινωνία με τα μυστήρια. Ο Θεός δεν μας αφήνει. Το Πνεύμα το Άγιο « φυσά» μέσα στον ναό, ανάμεσά μας και μέσα από τα μυστήρια της εκκλησίας μας δεχόμαστε τα χαρίσματά του, την αγάπη, την μακροθυμία, την πραότητα, την δικαιοσύνη ,την πίστη ,την ελπίδά την χαρά.....όσο μπορεί και είναι έτοιμος ο καθένας μας. Κι εμείς τα χαρίζουμε πάλι μέσα από την καθημερινή μας ζωή στους ανθρώπους, στον κόσμο. Το Άγιον Πνεύμα μας ενώνει. Η Εκκλησία μας μας κάνει κλήση να ενωθούμε μεταξύ μας. Γιατί η αγιότητα και η σωτηρία βρίσκονται στο **εμείς. Σ' αυτό σώζεται και το εγώ.**

Γ. Είμαστε στο ΕΜΕΙΣ

Κι όσα σημειώνω τα σημειώνω γιατί δεν υποφέρνω να βλέπω το άδικο να πνίγει το δίκιο. Για κείνο έμαθα γράμματα στα γεράματα και κάνω αυτό το γράψιμο το απελέκτο, ότι δεν είχα τον τρόπον όντας παιδί να σπουδάξω: ήμουν φτωχός κι έκανα τον υπηρέτη και τιμάρευα άλογα, κι άλλες πλήθος δουλειές έκανα, να βγάλω το πατρικό μου χρέος που μας χρέωσαν οι χαραμήδες, και να ζήσω κι εγώ σε τούτη την κοινωνία, όσο έχω τ'αμανέτι του Θεού στο σώμα μου.

Κι αφού ο Θεός θέλησε να κάμει νεκρανάσταση στην Πατρίδα μου, να τη λευτερώσει από την τυραγνία των Τούρκων, αξίωσε κι εμένα να δουλέψω κατά δύναμη, λιγότερον από τον χειρότερο πατριώτη μου Έλληνα. Γράφουν σοφοί άντρες πολλοί, γράφουν τυπογράφοι ντόπιοι, και ξένοι διαβασμένοι για την Ελλάδα.

Ένα πράγμα μόνο με παρακίνησε κι εμένα να γράψω: **ότι τούτη την πατρίδα την έχουμε όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς, και πλούσιοι και φτωχοί, και πολιτικοί και στρατιωτικοί, και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι.** Όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχουμε να ζηήσουμε εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί να τη φυλάμε κι όλοι μαζί, και να μη λέγει ούτε ο δυνατός «εγώ», ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγει ο καθείς «εγώ»; όταν αγωνιστεί μόνος του και φκιάσει ή χαλάσει, να λέγει «εγώ»; όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λένε «εμείς».

Είμαστε στο «εμείς» κι όχι στο «εγώ». Και στο εξής να μάθουμε γνώση, αν θέλουμε να φκιάσουμε χωριό να ζηήσουμε όλοι μαζί. Έγραψα γυμνή την αλήθεια, να ιδούνε όλοι οι Έλληνες ν' αγωνίζονται για την πατρίδα τους, για τη θρησκεία τους· να ιδούνε και τα παιδιά μου και να λένε: «Έχουμε αγώνες πατρικούς, έχουμε θυσίες -αν είναι αγώνες και θυσίες.

Και να μπαίνουν σε φιλοτιμία και να εργάζονται στο καλό της πατρίδας τους, της θρησκείας τους και της κοινωνίας· ότι θα είναι καλά δικά τους.

Όχι όμως να φαντάζονται για τα κατορθώματα τα πατρικά, όχι να πορνεύουν την αρετή και να καταπατούν το νόμο, και να 'χουν την επιρροή για ικανότη'".

Στρατηγός Μακρυγιάννης, Απομνημονεύματα (Β' 463).

Δ. Παρέες, συλλογικότητα και εγωισμός (γράφουν οι μαθητές του 7^{ου} Γυμνασίου Κατερίνης)

Μέσα από τις παρέες, δημιουργούνται κάποιες θετικές και αρνητικές επιδράσεις που επηρεάζουν το άτομο που τις περιβάλλει. Κάποιες από αυτές τις θετικές επιδράσεις είναι: α. Οι καλοί τρόποι συμπεριφοράς που παίζουν σημαντικό ρόλο στην κοινωνική ζωή του ατόμου που δημιουργείται μέσω τις παρέας. β. Ακόμα το αίσθημα της συλλογικότητας όπου για παράδειγμα μαθαίνουμε από την παρέα να μην τα θέλουμε όλα για τον εαυτό μας δηλαδή να μην είμαστε πλεονέκτες αλλά να μαθαίνουμε να τα μοιραζόμαστε με τους γύρο μας. γ. Επίσης μαθαίνουμε να είμαστε μετριοπαθείς και να μην παινεύουμε συνέχεια τους εαυτούς μας γιατί τότε κανείς δεν θα θέλει να είμαστε μέλος της παρέας του. δ. Μαθαίνουμε να είμαστε πρόθυμοι, κατανοητικοί, φιλεύσπλαχνοι, συμπονετικοί για τους ανθρώπους που σε κάποια δυσκολία της ζωής τους χρειάζονται την βοήθειά μας.

Φυσικά εκτός από τις θετικές επιδράσεις που επιφέρει η παρέα υπάρχουν και οι αρνητικές που είναι και αυτές επίσης σημαντικές. Αυτές είναι: α. Μια από αυτές που επηρεάζει το μέλος μιας συγκεκριμένης παρέας είναι ο εγωισμός. Ο εγωισμός βγαίνει συνήθως από κάποιο άτομο της παρέας που εκφράζει την γνώμη του και ενώ ξέρει ότι αυτή είναι λάθος επιμένει και δεν παραδέχεται το αντίθετο και ας ξέρει ότι αυτό δεν είναι το σωστό. β. Επίσης οι ταραξίες που προβάλλονται στην τηλεόραση συνήθως από τα κεντρικά δελτία ειδήσεων επειδή προκαλούν προβλήματα μικρά ή μεγάλα στο κράτος ή σε κάποιον κατέληξαν εκεί από μία αρνητική επίδραση που ξεκίνησε και από την παρέα τους όταν ήταν μικροί αλλά και η εξέλιξή της αργότερα λογικά δεν θα ήταν καλύτερη. γ. Ακόμα η μη φιλευσπλαχνία, η σκληροκαρδία, η κοροϊδία στους ανθρώπους με κάποιο πρόβλημα οφείλεται στις αρνητικές επιδράσεις που προκαλούνται μέσω τις παρέας. δ. Ένα ακόμα αρνητικό είναι ότι εάν ένα μέρος μιας παρέας αρχίσει να καπνίζει ή ακόμα χειρότερα πέσει στα ναρκωτικά είναι πολύ πιθανόν πολύ εύκολα και γρήγορα να τους ακολουθήσουν και τα άλλα μέλη της παρέας που ίσως νωρίτερα να μην το ήθελαν αλλά ως ένδειξη μαγκιάς να το κάνουν για να φαίνονται όπως αυτοί νομίζουν καλύτεροι από τους άλλους.

<http://7gym-kater.pie.sch.gr/ergasia%20protypa%20ephivon.html>

Ε. Από τη ζωή του Αγίου Τύχωνος, επισκόπου Αμαθούντος (γιορτάζει στις 16 Ιουνίου)

Παιδάκι ακόμη ο Τύχων πριν πάει στο σχολείο με προθυμία υπηρετούσε στο πατρικό αρτοποιείο. Βοηθούσε τον πατέρα. Μετακινούσε διάφορα ελαφριά αντικείμενα. Έπαιρνε κι έφερνε θελήματα στο σπίτι. Αναλάμβανε καθήκοντα στην πώληση του ψωμιού. Και γενικά υπάκουος πάντα χωρίς θόρυβο και φωνές έκανε γρήγορα και με προθυμία ό,τι του παρήγγελλαν.

Μια μέρα που ο Τύχων στεκόταν μοναχός στην πόρτα του μαγαζιού, ένα παιδάκι συνομήλικο και γνωστό του, κίτρινο κι αδύνατο απ' τον υποσιτισμό, τον πλησίασε, στάθηκε ντροπαλά μπροστά του και με τρεμουλιαστή φωνή του είπε:

— Τύχων, πεινώ... Δύο μέρες τώρα τ' αδελφία μου κι εγώ δεν έχουμε ψωμί. Η μανούλα μας δεν έχει δουλειά. Χρήματα δεν έχουμε ν' αγοράσουμε...

— Έλα, τον διέκοψε ο Τύχων, και τον τράβηξε μέσα. Και αφού πήρε δύο ψωμιά φρεσκοψημένα και ζεστά, τα έβαλε στα χέρια του φτωχού παιδιού και του είπε:

— Πάρε τα γρήγορα στο σπίτι. Δικά σου είναι. Δεν θέλω χρήματα. Από φτωχούς δεν παίρνουμε χρήματα. Και να ξανάρθεις. Να 'ρχεσαι τακτικά χωρίς στενοχώρια και ντροπή. Το παιδί μόλις μπόρεσε να πει ένα ευχαριστώ, ενώ δύο δάκρυα καυτά κυλούσαν απ' τα μάτια του.

Απ' την ημέρα εκείνη ο Τύχων συνήθισε να δίνει στους πεινασμένους τα πατρικά ψωμιά χωρίς χρήματα. Πονόψυχος όπως ήταν, ένοιωθε μια χαρά, μια αγαλλίαση σαν του δινόταν η ευκαιρία να κάμει το καλό. Στο παιδικό μυαλό του κυκλοφορούσε πάντα ο λόγος, που του τόνισε κάποια μέρα η μανούλα του. - Παιδί μου. Πίσω από τον κάθε φτωχό και πονεμένο βρίσκεται αυτός ο ίδιος ο Χριστός μας! Ό,τι δίνουμε στον φτωχό, το προσφέρουμε σ' Αυτόν τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας! Στον Θεό μας! «Ο ελεών πτωχόν δανείζει Θεώ», μας βεβαιώνει ο ίδιος ο Κύριος μας.

Κάποτε έμαθε κι ο πατέρας την πράξη του καλού παιδιού. Στενοχωρημένος κάλεσε κοντά του τον Τύχωνα και τον παρατήρησε με αυστηρά λόγια:

- Εσύ, παιδί μου, έτσι που πάς θα μας αδειάσεις το μαγαζί. Όταν δίνουμε σ' όλους τους φτωχούς ψωμιά δωρεάν, που θα βρούμε τα χρήματα για να αντικαταστήσουμε το σιτάρι που ξοδεύουμε; Τι θα γίνουμε αύριο χωρίς χρήματα, χωρίς δουλειά; Πώς θα ζήσουμε;

Στα δικαιολογημένα αυτά εκ πρώτης όψεως ερωτήματα του πατέρα το πιστό παιδί με την απονήρευτη καρδιά έσπευσε ν' απαντήσει:

- Πατέρα, είπε. Συ και η μητέρα δεν μ' έχετε διδάξει, πως ο κάθε φτωχός είναι κι ένας αδελφός του Χριστού; Κι ακόμη, πως ό,τι δίνουμε σ' αυτούς, το δίνουμε, μάλλον το δανείζουμε στον ίδιο τον Χριστό μας, που θα μας το επιστρέψει κάποια μέρα, όχι στην ποσότητα που του δώσαμε, αλλά εκατόν φορές πιο πολύ; Λέγει ψέματα ο Χριστός;

Στη φυσική αυτή απορία του παιδιού, στενοχωρημένος ο πατέρας, πήρε τον Τύχωνα από το χέρι και τον οδήγησε στη σιταποθήκη.

— Θεέ μου! Τι είναι αυτό, ψιθύρισε ο πατέρας με βαθιά έκπληξη.

Το θαύμα είχε γίνει. Η σιταποθήκη που ήταν νωρίτερα σχεδόν αδειανή τώρα είχε γεμίσει. Ο Παντοδύναμος Θεός έκαμε το θαύμα του.

ΣΤ. Εκκλησία και συλλογικότητα

Μέσα στη ζωή της Εκκλησίας προσπαθούμε να ξαναβρούμε το «εμείς». Στη θεία λειτουργία όλοι γινόμαστε ένα με το Χριστό, επειδή στη λειτουργία καλούμαστε να ζήσουμε την αγάπη ως προϋπόθεση για την συνάντηση με το Χριστό. Η αγάπη μας κάνει να νοιαζόμαστε για τον άλλο, να θυσιαζόμαστε, να δουλεύουμε μαζί και όχι μόνο για τον εαυτό μας. Η αγάπη μας κάνει να νοιαζόμαστε στην τάξη για το διπλανό μας, να συγχωρούμε αυτόν που μας πειράζει, αλλά και να θέλουμε την πρόοδο για όλους. Αυτό που μας λείπει είναι σήμερα να βγούμε μπροστά, να μιλήσουμε στους άλλους για την ανάγκη να είμαστε μαζί. Ο καθένας νιώθει δύσκολο να βγει από τον εαυτό του και την μικροπαρέα του και αδιαφορεί για τους πολλούς. Η πίστη στο Χριστό και η ζωή της Εκκλησίας μας λέει να μην κρυβόμαστε, αλλά να βγάζουμε από μέσα μας ό,τι πιστεύουμε, να παίρνουμε πρωτοβουλίες και να θέλουμε και οι άλλοι να προχωρούν μαζί με μας. Αντί για βία και καταστροφή, οργή και απόρριψη της κοινωνίας, οι έφηβοι καλούνται να μάθουν να μοιράζονται και να λειτουργούν ενωμένοι. Αυτό μπορεί να γίνει μέσα από αληθινές παρέες και εδώ η Εκκλησία μπορεί να βοηθήσει στην ζωή της ενορίας. Το Άγιο Πνεύμα, το οποίο φώτισε τη ζωή των Αποστόλων και δίνει τα χαρίσματα στην Εκκλησία αυτό μας διδάσκει, ότι δεν υπάρχουμε μόνο για το «εγώ» μας, αλλά το «εγώ» καταξιώνεται και ομορφαίνει μέσα στο «εμείς». Αρκεί να έχουμε δοτικότητα και να παίρνουμε πρωτοβουλίες να μοιραστούμε και να ενωθούμε, να λειτουργήσουμε συλλογικά.